

socialle Spørgsmaal og Mindretals Retsstilling for et mellemfolkeligt Forum og derigennem rydde meget Fængstof til Fredsbrud af Vejen. Ogsaa disse Bestemmelser er imidlertid af en saa omfattende og almindelig Karakter, at deres Anvendelse og Betydning i de enkelte Tilfælde til en vis Grad maa antages at ville afhænge af de politiske Forhold.

Med Hensyn til Stridigheders Afgørelse ved Voldgift er det allerede ovenfor antydet, at Forbundspagtens Bestemmelser ikke er Udtryk for noget meget betydeligt Fremskridt. Et saadant kan derimod ses i Oprettelsen af den i Udsigt stillede faste mellemfolkelige Domstol og i Indstiftelsen af en helt ny Fremgangsmaade til Konflikters Løsning ved Hjælp af Behandling af Raadet og Delegeretforsamlingen.

Hvad endelig Anvendelsen af mellemfolkelige Tvangsmidler ifølge Forbundspagtens Artikel 16 til Haandhævelse af Forbundsforpligtelserne angaar, maa det utvivlsomt betragtes som et epokegørende Vendepunkt, at saadanne Midler er hjemlet, hvorved Folkerettens Regler erhoder et mere afgjort Præg af at være bindende Forskrifter af virkelig retlig Art. Paa den anden Side indeholder den i Forbindelse dermed fastsatte Underkendelse af Neutralitetsretten en Foringelse af de mindre Landes Retsstilling i disse Tilfælde. Til Trods herfor maa de mindre Landes Stilling som Medlemmer af Forbundet siges at være langt bedre, end den Stilling, de vilde faa ved at staa udenfor.

I Artikel 17 indeholdes nærmere Regler for det Tilfælde, at der opstaar en Strid mellem et Forbundsmedlem og en Stat, som ikke er Medlem af Forbundet, eller mellem Stater, som alle staa udenfor Forbundet. De for dette Tilfælde forskrevne Bestemmelser medfører, at udenforstaaende Staters Stridigheder i Virkeligheden vil søges bilagt paa lignende Maade som Forbundsmedlemmernes. Ogsaa Artikel 16, 1. Stk. i Slutningen viser, at Forbundets Aktion ikke er tænkt begrænset til at gælde

indenfor Kredsen af Forbundets egne Medlemmer, men ogsaa gælder udenfor staaende Stater. I det hele taget tør man vel gaa ud fra, at dersom det overvejende Antal af de mere betydende Stater slutter sig til Forbundet, vil det være forbundet med store Vanskeligheder at holde sig udenfor, om et saadant Særstandpunkt overhovedet i Længden vil blive taalt. Det er nemlig ganske klart, at en enkelt Stat, som staa udenfor Forbundet, i visse Situationer, og navnlig naar det drejer sig om Anvendelse af de økonomiske Tvangsmidler, vilde kunne opnaa meget store Fordele ved at staa udenfor, ligesom dette vilde kunne gøre et meget væsentligt Skaar i Tvangsmidlernes Effektivitet. Forbundet raader under den ovennævnte Forudsætning over saa betydelige Magtmidler, ogsaa af økonomisk og finansiel Art, at det med Lethed maa antages at kunne tvinge en enkelt Stat til at slutte sig dertil, uden Hensyn til at denne Tilslutning i Principet er en frivillig Sag.

15. Danmarks Tiltræden af Forbundspagten.

Efter at der i ovenstaaende Bemærkninger er gjort rede for Forbundspagtens Bestemmelser i deres Hovedtræk og derunder fremhævet, hvilke Fordele og Byrder de medfører, særlig ud fra de mindre Landes Synspunkter, bliver det dernæst hensigtsmæssigt at fremsætte nogle Bemærkninger angaaende Spørgsmaalet om Danmarks Tiltræden af Folkenes Forbund. En saadan Tiltræden kan ifølge Pagtens Art. 1, 2. Sætning, finde Sted ved en Erklæring, der deponeres i Forbundets Sekretariat indenfor 2 Maaneder fra det Tidspunkt, da Forbundspagten træder i Kraft. Tilslutningen maa ske uden Forbehold, men er indenfor den angivne Frist ikke knyttet til andre Betingelser. Hvis derimod Tilslutningen ikke finder Sted indenfor denne Frist, kan en Tiltrædelse ganske vist ogsaa finde Sted senere. Men der maa, da ifølge Art. 1, 2. Stk., foreligge et Sam-